

Látnak, de ne hisznek. - hisznek, de nem látnak!

Két ember járja szomorúan az emmauszi utat. Szívük telve fájdalommal, lelkük kétségbeesett, elméjük csapongva próbálja feldolgozni az eseményeket. Minden összeomlott, úgy tűnik életük eddigi garanciái semmivé lettek a Golgotán.

Közösen beszélgetve keresik a jövőt, életük folytatásának módját. Emberek jönnek-mennek mellettük. Mindenki siet valahova. Végzik dolgukat, talán szintén gondokkal gyötörten haladnak valahonnan-valahová.

Egyszer csak melléjük társul valaki. Lépést tart velük, még arra is kíváncsi, miről beszélgetnek egymás között.

Eltudják mondani az eseményeket, de nem tudják értelmezni. Hiába a sok együtt töltött idő, ŐT fel nem ismerik és az eseményeket meg nem értik. „Ő ti balgák“-mondja az IDEGEN. És folytatja a tanítást. Aztán megérkeznek a faluba. „Maradj velünk“-kérlelik. Jó volt veled együtt lenni, hallgatni téged, bölcsességet nyerni szavaidból. Ha közösséget akartak Vele, maradt. Majd a vacsoránál kezébe vette a kenyeret, megáldotta, megtörte s odanyújtotta nekik. „Erre megnyílt a szemük és felismerték.“ De már nem volt látható, eltűnt a szemük előtt. Abban a pillanatban már nem idegen volt, hanem Ő! A Mester!

Rögtön visszafordultak, hogy beszámolhassanak a többi tanítványnak az eseményről és már lángoló szívvel siettek vissza Jeruzsálembe.

Kedves Barátaim!

Járva életünk útját újra meg újra rá kellene döbbennünk, hogy nem elég hallani, talán tudni Istenről. Nem elég gyönyörű katedrálisok vagy kis kápolnák nagyszerűségén elcsodálkozni. Nem fog bizonyosságra vezetni a vak bölcsesség, mely túlságosan is emberi. Ettől még IDEGEN lehet számunkra Isten!

Az a bizonyos „kenyér megtörése“ nem más, mint hogy ott vagyunk az asztalnál. Igen, még kétségbeesetten is, még lázongva is, még értetlenül is, még gyenge hittel is! Mert ott töretik meg a kenyér, a felismerés szentsége! Az az oltár, az a templom nem egy szép hely. Az ott jelen lévők nem egy jó csapat. A pap dadogó szavai nem hatalmas okosságot hordozók, hanem az a hely és az az idő, ahol - bár mi már nem látjuk - megnyílik a szemünk, értelmünk, lelkünk és utána „lángoló szívvel“ mehetünk tovább utunkon.

Kemény időszakon vagyunk túl! Sokáig bolyongtunk utainkon. Biztos vagyok benne, hogy mellettünk haladt Jézus is és ha szóba álltunk Vele, segített haladni ezen az úton. De ha nem marasztaljuk az Agapéra, ha nem akarunk ott lenni, ahol a kenyér megtörése megtörténik, ha nem akarjuk életre váltani okosságainkat, az a bizonyos HIT nem lesz életünk forrásává. Nagyon fontos lenne, hogy már nem látva ŐT, HIGGYÜNK Benne!

*Ezekkel a gondolatokkal kívánok Nektek visszatérést közösségünkbe!
P.Árpád*